

Așa că la trei ani, când s-a făcut mai mare,

Ada a și pornit în explorare.

S-a cățărat pe ceasul cu pendulă, cât de sus a putut.

— STAI!

au strigat speriați părinții ei

(cum orice părinte-ar fi făcut).

Deși răbdători, mama și tata stăteau ca pe ace.
Timpul trece, își spuneau, și Ada tot tace.
E firesc, se gândeau, la câte și-a propus,
va vorbi doar atunci când va avea ceva de spus.

ADA MARIE! ADA MARIE!

Pân' la trei ani n-a scos o vorbă printre copii.

Se legăna în pătuț, privind-i pe toți cu tălc,

observa curioasă lumea, dar pe mutește: tăcea mălc.

Să se cațăre a învățat și a dat lovitura,
în urma ei însă toate se buluceau de-a dura.
Pâdea orice zgomot și orice-arătare
până când venea ora de culcare.